

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1588/2015
02.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиле Д.С. из Р., чији је пуномоћник Б.Ж., адвокат из К., против туженог Општине Рековац, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2248/14 од 22.04.2015. године, у седници одржаној 02.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2248/14 од 22.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2248/14 од 22.04.2015. године, преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини П1 506/13 од 05.02.2014. године, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој као постављеном лицу по основу неисплаћене плате након разрешења са места секретара Културно просветне заједнице Општине Рековац исплати новчане износе по месецима у износима са законском каматом ближе описаном у том делу изреке као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој уплати обавезне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и допринос за случај незапослености надлежном Фонду ПИО Ћ. за месеце ближе описане у том делу изреке колико исти буду изнели на дан плаћања по законом прописаним стопама. Ставом трећим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је решењем Скупштине општине Рековац од 04.07.2008. године именована за секретара Културно просветне заједнице Општине Рековац. Послове и радне задатке на овом радном месту обављала је све до 31.10.2011. године када је разрешена решењем Скупштине општине Рековац број 02-35/11-01 због престанка рада установе. Према решењу о оснивању друштвене организације Културно просветне заједнице Општине Рековац, МУП Србије, СУП Јагодина, Станица милиције Рековац је 07.02.1996. године донела решење којим је одобрено оснивање Културно просветне заједнице Општине Рековац и упис у регистар.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужила била на функцији секретара Културно просветне заједнице Општине Рековац, да је именована и разрешена од стране Скупштине општине и да јој на основу члана 70. став 3. Закона о радним односима у државним органима припада накнада плате коју је примала у време када јој је престао радни однос у трајању од шест месеци.

Супротно другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Културно просветна заједница Општине Рековац основана је на основу Закона о делатностима од општег интереса у области културе ("Службени гласник РС" 49/92) и Закона о друштвеним организацијама и удружењима грађана ("Службени гласник СРС" 24/82... "Службени гласник РС" 53/93... 48/94). Представља јавну службу на основу члана 3. Закона о јавним службама ("Службени гласник РС" 42/91... 83/14).

У овом случају, Културно просветна заједница је основана од стране Општине Рековац као друштвена организација која има за циљ остваривање општих интереса грађана у области културе и за чији се рад средства обезбеђују из буџета Општине Рековац.

На статус тужиле се, супротно ревизијским наводима не примењују одредбе Закона о радним односима у државним органима, јер је Законом о државним службеницима (члан 190) брисан члан 23. Закона о јавним службама почев од 01. јула 2006. године. Правилном у члану 23. тог закона било је прописано да се на права, обавезе и одговорности запослених у установи из члана 3. став 1, примењују прописи о запосленим у државним органима ако законом није друкчије одређено. Правни однос између странака настао је у режиму престанка важења члана 23. Закона о

јавним службама, па се на решење конкретног односа примењују општи прописи (Закон о раду - члан 2). С озбиром да Закон о раду не признаје право запосленом на накнаду зараде после престанка радног односа, а имајући у виду да се Закон о радним односима у државним органима у конкретном случају не примењује (примењује се на запослене у органима покрајине и локалне самоуправе), то је правилно правноснажно одбијен тужбени захтев.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**